

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 13 sierpnia 2013r.

po rozpoznaniu w sprawie **G. G. i Z. F.**,

oskarżonych o przestępstwa określone w art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.,

wniosku Sądu Rejonowego w P. z dnia 21 czerwca 2013r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości (sygn. akt III K [...])

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., postanowieniem z dnia 21 czerwca 2013r., wystąpił z inicjatywą przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy podniósł, że oskarżonemu G. G. zarzucono usiłowanie przerobienia oraz przerobienie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Sądu Okręgowego w P.. W sprawie tej świadkami są sędziowie Sądu Okręgowego w P., który to Sąd jest dla występującego sądem odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Argumentację Sądu Rejonowego w P., odnośnie do potrzeby przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, należało uznać za zasadną. Zgodzić należy się z występującym, że *in concreto* orzekanie przez sąd w tej sprawie, w której świadkami są sędziowie sądu będącego sądem odwoławczym dla sądu właściwego, może rodzić w odczuciu społecznym wątpliwości co do obiektywizmu i bezstronności sądu rozpoznającego sprawę, a także co do jego pełnej swobody orzeczniczej.

Przedmiotem rozpoznania w sprawie jest zarzut przerobienia dokumentów znajdujących się w aktach sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy. Nie jest odpowiednią dla dobra wymiaru sprawiedliwości sytuacja, kiedy sąd rozpoznający sprawę zobligowany jest również w pewnym zakresie do oceny działania sądu instancyjnie przełożonego, a zeznania sędziów tego sądu mogą mieć istotne znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Nadto należy dodać, że w analogicznej sytuacji procesowej, dotyczącej także G. G., oskarżonego wówczas o czyn z art. 276 k.k. i in., Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2012r., V KO 48/12, przekazał jego sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K. w trybie art. 37 k.p.k. (postępowanie jurysdykcyjne dotychczas nie zostało zakończone). Nie ma wystarczających racji, aby obecną inicjatywę Sądu występującego ocenić odmiennie w świetle przesłanek dotyczących dobra wymiaru sprawiedliwości.

Implikacją przedstawionego stanowiska Sądu Najwyższego było orzeczenie wyrażone w części dyspozytywnej postanowienia.